

faae Lovforslaget vedtaget; thi det er os ikke nok, at Forhandlingerne have medtaget lang Tid, som det ogsaa er udtalt af et æret Medlem fra Veile Amt (Boisen), naar Udbyttet alligevel er daarligt og saalidet tilfredsstillende Folkets Ønsker. Man skulde troe, at en saadan Forsatning, der skal sammensmelte to Forsatninger, ogsaa maatte kunne samle Folket, men jeg troer rigtignok, at den Forsatning, der foreligger, vil være saalidet stiftet som muligt til at samle Folket som en Enhed, og der vil sandsynligvis komme Tider, der gjøre Forbring paa, at Folket er enigt. De Tider have været, og de ville atter komme tilbage, at Folkets Enighed og Kraft skal prøves udbendigfra, og saa troer jeg, det vil vise sig, at den Lov, som her bliver lavet, er saalidet stiftet som muligt til at skabe Enighed i Folket. Lad os huske paa, at den deler Folket i to store Classer, Pengefolk og Ikke-Pengefolk, Privilegerede og Ikke-Privilegerede. „De Privilegerede“ det vil sige alle dem, der ikke alene skulle have og beholde deres egen Valgret, men tillige have en betydelig Deel af de Andres Valgret. Det er, synes jeg, en Lov, der er stiftet til at vække og nære de onde Lidensfaber, der altid mere eller mindre findes hos et Folk, og jeg skulde tage meget feil, om disse onde Lidensfaber ikke ville blive vækket og nærede derved, at en saadan Lov bliver vedtaget; lad os huske paa, hvorom det virkelig gjælder, saaledes som det ogsaa er udtalt i Landstinget. Det er der udtalt, at man ikke har været tilfreds med Juni-Grundlovens Landsting, da det ikke har viist at svare til sin oprindelige Bestemmelse, og at man derfor vil søge at faae et bedre Landsting sat igjennem ved at faae en anden Valglov. Saaledes troer jeg omtrent, at Sandheden er kommen frem, og jeg er vis paa, at var den Sandhed kommen frem, og var den kommen til at staae for Folket, havde denne Sag faaet et heelt andet Udfald, end den nu muligvis vil faae, og jeg er overbevist om, at dersom denne Sandhed gaaer op for Folket, som den gjør mere eller mindre, idet alle disse Ting, som have staaet truende for Folket, bortveires som Avner, saa vil det komme til at see for Aldor, at det er mere eller mindre Bedrageri, og at det er ført bag

Øyset, idet det er ført hen til at frafrive sig selv den Ret, som det holder meget af, en Ret, som er hjemlet det i Grundloven af 5te Juni. Det forekommer mig, at disse Følger, som Lovens Vedtagelse efter al Rimelighed vil have, bør vi holde os for Dine, inden vi afgjøre Sagen. Jeg synes, at vi skulle tænke paa, at det ikke blot er for en kort Tid, men at der kan gaae en lang Tid, hvor denne Lovs Vedtagelse kan have mere eller mindre sørgelige Følger, og jeg synes, at allerede den Omstændighed, at der er Tvivl hos de Fleste, om det er Ret, at Folket er saaledes begejnet, maa have Indflydelse paa denne Sag. Man kan vel ikke sige, at der er begaaet imod Folket nogen juridisk Uret, efter som det er gaaet til paa en lovmæssig Maade; men der er en anden Ret og en anden Uret, det er den moralske. I den Henseende troer jeg at have Ret til at sige, at der er udøvet et Tryk paa Folket ved disse Valg, saaledes at man maa sige, at det er en moralsk Uret, der er begaaet mod Folket, og den moralske Uret staaer, om saa skal være, ligesaa høit som den juridiske Uret; jeg mener, at der maa lægges ligesaamegen Vægt paa hiin som paa denne, saa jeg troer, at det er meget onskeligt, at denne Sag bliver behandlet meget mere, og jeg skal være taknemmelig imod Den — enten det er min Meningsfælle eller min Modstander — der vil staae op og forsvare Sagen, og jeg siger, at kan han klare Sagen, og kan jeg komme til at see den fra en anden Side og komme til at see, at det er baade heldigt og ret, at gaae ind paa Grundlovsforslaget, saa skal jeg omvende mig og ikke skamme mig ved at gaae til den modsatte Side; men jeg er bestyrtet i, hvad jeg allerede havde bestemt hjemmefra, ved de Forhandlinger, som ere førte i Landstinget, nemlig at denne Sag er en Sag, som Enhver, der vil virke for Folket i dets Heelhed, maa sætte sig imod, og som man indtil sidste Dieblis maa forhindre, saavidt man kan det. Jeg veed vel, at derved skydes Forsatningsagen ud i en Fremtid, man ikke kan sætte Grændse for, men jeg siger, at naar Enden ikke er god, skal man ikke hige saa stærkt efter den, den kan komme tidstnok. Er Enden god, er Alting godt, som man siger, lad det kun tage nogen Tid endnu;